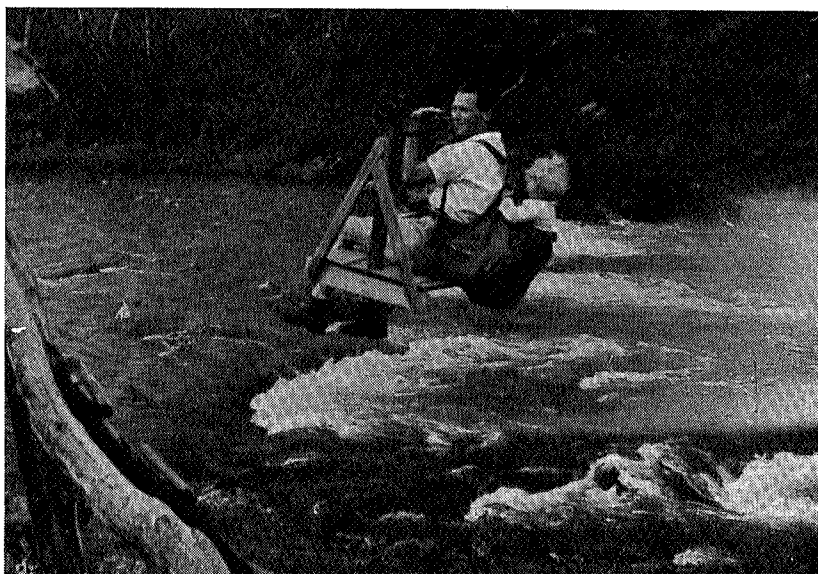

På hele turen hadde vi brukt 7½ time, inklusive 2½ times rast. Alt i alt var det en passende dagsmarsj.

Slitet — og hyggen! — var forbi. Vi havnet på et tog og skranglet hjemover i kveldingen. Tilbake hadde vi bare minnene.

Eva

Vi forserer Minilla!

Fot. Ingebjørg Gresvik

Rørosvidda - kjente og ukjente trakter

Av Tore Kjøning.

Rørosvidda — så kjedelig, sier mange. De forbinder Rørosvidda med de flate moer de ser når de kjører forbi med toget, og de benytter ikke anledningen til å ta et opphold, for å se om det igrunnen ikke er koseligere enn det synes ved første øyekast gjennom kupévinduet. De som har tilbragt noen av sine ferier i Rørostraktene, vet imidlertid at i bedre terreng og natur kan ikke en ferietur tilbringes. På sommers tid kommer man lettvindt opp i fjelldalene, og kan dra innover fjellet til små, stille ørretvann, og i påsken kan man legge ruten praktisk talt hvor man vil; gårder hvor man kan få strekke seg i en seng, ligger spredt temmelig jevnt «all over».

Et stort gode har disse trakter: Man trækker ikke i bena på hverandre. Og her er terreng for gamle og unge; man kan legge løyper i slake svinger nedover glisne bjørkelier, og man kan lettvindt få utforkjøringer på 6—800 meter og mere. Og om sommeren vandrer man fra elv til vann, og lokker ørreten med de lekreste tørrfluer, og forsøker å holde myggen borte med Tiedemanns Mixture og einerbål. Terrenget byr på uendelige variasjoner, og det er vel egentlig det som er det vidunderlige og forlokkende ved den norske natur. La oss ta en rundtur, jeg skal ikke være så dum å planlegge noen tur for leseren på forhånd, *den* gleden må en selv ha. Påsken står nu for døren, og det faller naturlig å tenke seg skiene som framkomstmiddel.

Vi spenner altså skiene på bena, og drar rett østover fra Røros Bergstad, over Rauhammer'n og Harsjøgårdene, i et småkupert koselig terreng, litt over og litt under skoggrensen. Nattelosji finner

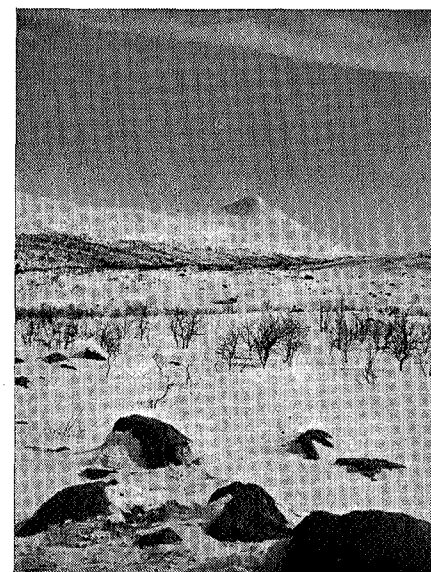
vi på den bekjente Skottgården, som er et utmerket utgangspunkt for tur nordover til Sylene. Ved Feragen hever grensefjellene seg med den ranke Vigelpiggen, hvorfra man har et mektig rundskue i alle retninger, og langt inn i Sverige. Fra Vigelfjellene kommer man temmelig fort, for mange går det nok her litt for fort, nedover mot Mugga og Femunden. På Nordviken har turistforeningen en avtale med'n Iver, som har lovet å være snill mot farendes byfolk, og gi dem rikelig med ørret og rømme og en køye for natten. Litt lenger syd ligger det vidt bekjente vassdrag Røa, som forbinder den store svenske sjø Rogen med Femunden. Her residerer han Stor-Hans på en gammel setervoll hele året rundt, alene med sin gamle finnebikkje, som er nesten like berømt som han selv. Røa er et av de beste fiskesteder sønnenfjells, men også et av de verste «myggehøl», så storfisken som dras her, er ofte dyrt betalt. Men vi drar usåret videre sydover over Svukuen og Svukuriset turisthytte, et eldorado for en som ikke liker å dele naturen med noen.

Men det lønner seg kanskje å stikke tvers over Femunden, hvor Sålekinna som den nærmeste fjellkonge, allerede har lokket i kik-

Ved Feragselven.

Fot. Tore Kjøning

Elgpiggen.

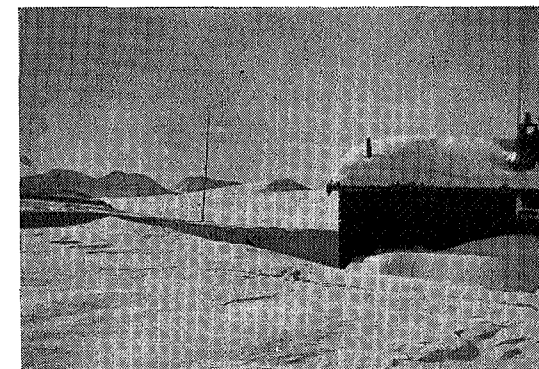
Fot. Tore Kjøning

kerten i flere dager. Slitet med å komme opp, glemmer man i samme øyeblikk «luftingen» ned til Øversjødalen begynner. Og neste dag synes Elgpiggen med sine drøye 1600 meter, jevn og hvit som en sukkertopp, ennu mere forlokkende. Man kan ikke la en slik sjangse gå i fra seg, og strevet er sin lønn verdt. Etter en skarp utforkjøring kommer vi ned i den koselege Spekedalen, som snor seg under «Gloføyken» med glissen bjørk og gamle setervoller.

I syd fanger øyet den mangekuplete Rendals-Sølen, som ligger som en kjempe blandt sine mindre undersåtter.

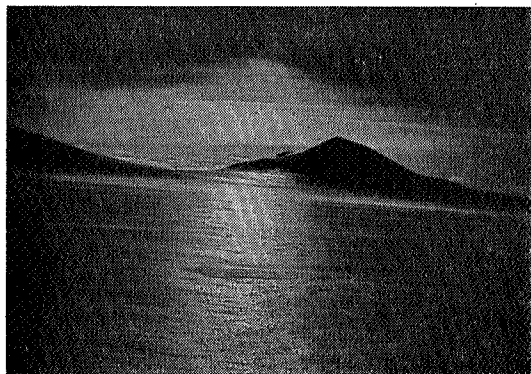
På strykende kveldsføre glir vi hurtig nedover Mistradalen, som har et usedvanlig rikt dyreliv. Man ser rett som det er en nysgjerrig harepus titte med forskremte øyne på det tobente vesen som forstyrrer freden i dens rike. I neste øyeblikk skremmer man opp et rypekull, som kaklende forsvinner over nærmeste fjellkam. Og er man riktig heldig kan man også slumpe borti en rensdyrflokk som holder til i disse trakter.

På sommers tid er her like herlig. Fisket

Rendals-Sølen.

Fot. Tore Kjøning

Solnedgang i Misterdalen.

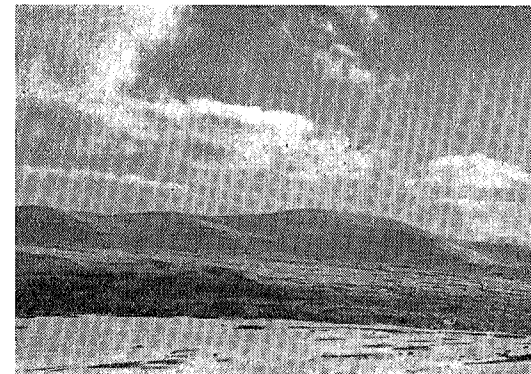
Fot. Tore Kjøning

Det blir imidlertid aften før vi begynner å nærme oss Rendals-Sølen, og vi opplever den vidunderligste solnedgang over vidda. Småtoppene i vest kaster lange svarte skygger, og den hendøende sol farver snøen i gylne farver. Vi tar det med ro, bare nyter dette betagende farvespill, og det blir sent på aftenen før vi kommer fram til Misterheim turisthytte, som ligger ikke langt fra foten av Rendals-Sølen. (Ta ikke feil på kartet her, turisthytten ligger ved Misterdalssetrene, ikke lenger nord i Mistradalen hvor det står avmerket Misterheim).

Men vi er vel igrunnen nå kommet temmelig langt syd, og setter nesen nordover igjen, hvis en da ikke er så sprek at en «hopper over» Rendalen og Østerdalen direkte inn i Rondane, og avslutter turen på Dovre. Vi drar imidlertid i småkupert koselig, man kan si sjarmerende terreng, nordover igjen, og snor oss mellom større og mindre fjell og kryper av og til ned i bjørkelien når vi må krysse en liten fjelldal. Med litt never og tørrkvist blafrer snart et lite kaffebål, og man hengir seg til filosofiske betraktninger over hvordan verden kan være så urettferdig, at man skal være hjemme i byen igjen om et par dager. Men solen daler, og det blir kjøligere, og vi snor oss i elegante slalåmsvinger ned i Hodalen gjennom forholdsvis tett bjørkeskau og endog barskau. Siste dag tar vi innspurten over Hommel'n som virker temmelig avskrekkende nede fra dalen. Men vi må opp, selv om det tar sin tid. Fra varden har

er glimrende, kjent av alle storfiskere som et av de beste i hele landet. Og naturen er like vidunderlig, frodige grønne bjørkelier, blinkende vann og elver, igjengrodde setervoller, rødmende multemyrer osv., kort sagt alt hva hjertet begjærer.

man her den vidunderligste utsikt. Vi mønstrer hele terrenget vi har gått igjen. Vi ser Vigelpiggen, lenger nord Skarsdørsfjellene og Sylene, vi hilser gammelkjent på alle de toppene vi har vært oppe på, og kaster til slutt blikket mot Rondane med sine

Hommel fjell.

Fot. Tore Kjøning

skarpe konturer, før vi knapper vindjakken godt igjen, og setter nedover fjellsiden. Gjennom et lite bekkefar er snøen fin og lett, og det går så det gyver om ørene. Etter nesten 1000 meters fall havner vi nede i dalen, og vi rusler bort på Os stasjon, hvor vi atter må benytte oss av det mere «siviliserte framkomstmiddel», Rørosbanen.

Dette var en liten snartur, og et lite utvalg av hva Rørosvidda har å by på, såvel for fotturisten om sommeren, som tur- og poseløperen om vinteren. Ta en tur til disse trakter, og jeg garanterer at det ikke blir den siste. La Trollheimen og Sylene være i ro en ferie, og la turistforeningens hytter her stå til disposisjon for den generasjon som er litt mere avhengig av dem, og ikke kan strekke seg i en reinskinnspose i en tilfeldig seter, eller krølle seg sammen ved kaffebålet en kjølig sommernatt ved elvebredden.

Tore Kjøning.